

— Е Главке, Главке! не ма ли познавашъ? не говори безумно, защото ма убивашъ!

Умственото настроеніе на бѣдния аенянинъ зе другій пътъ. Той поглади ниската коса на Недія, изгледа съ вниманіе безоката, понеже са спазваше още нѣкоя свързка въ идентъ му, види са че въ физиономіята на Недія той гледаше чертытъ и лицето на Юна. Туй му докара посилна полуда и злочестыйтъ обладанъ отъ страшната болестъ завика запххтянъ и увлеченъ.

Заклевамъ са на Венера, заклевамъ са на Діана и на Юнона, че съвсѣмъ че тѣзи минута носж на раменѣтъ си стѣлюветъ на свѣта както мойтъ съгражданинъ Херкулесъ . . . . О ничтожничъ Риме! сичко що е велико, то исхожда отъ Гръція, безъ насъ нито богове можеше ти да имашъ . . . . що казвахъ прели малко? да, ако и да носж на раменѣтъ си свѣта, както едно време съгражданинътъ ми Херкулесъ, оставямъ го да падне гоеъ часъ въ хаоса, стига да видж една само засмхка на Юна. Прекрасна и любезна дѣвица, (приложи той съ тонъ страстенъ и неописанно печаленъ), ты не ма обичашъ, поаеденіето ти къмъ мене бѣше жестоко, египтянинътъ ма покори, тѣ не знаешъ колко часове стояхъ предъ вратата на къщата ти! колко часа пазихъ звѣздытъ съ надѣжда да та видж да са подадешъ, о слънце на живота ми! ты туй незнаешъ, и заради туй не ма обичашъ! за туй ма оставашъ! увы! не ма оставай! Разумѣвамъ че животътъ ми е краткъ, а остави да та гледамъ до като умрж! азъ са родихъ на най добрата земя на родителитъ ти, обиколилъ съмъ гората на Филе, събиралъ съмъ тріандафилы, и акція по бреговетъ на Илосъ. Ты не трѣба да ма оставишъ защото нашытъ праотцы сж были братья. Казватъ че тя земя, е прекрасна че той климатъ е пріятенъ, но азъ желяж ты да додешъ съ мене въ земята на нашытъ праотцы. . . . О страшенъ образъ който като черъ облакъ са пххашъ помежду мене и Юна! на челото ти е исписана смъртъта съ тишината на ужаса, на уста ти хвърка убійствена усмхка, змето ти е Тартаръ, но тука на земята са звешъ Арбакъ. Внимавай! азъ та познавамъ; махни са привидѣніе на минжлото! Твоитъ вѣлицества нема да ти послужатъ.

— Главке, Главке! викаше Недія като пуснж колѣнитъ му копто пригжрташе, и паднж полумъртва на мрамора, толкози бѣше нажелено сърпето и отъ страданіе и отъ биенъето на съвсѣта.

— Кой ма вика? извика той съ толѣмъ гласъ. Юна! да, ти е! похитихъ я. Ще я отървж! дѣ е ножътъ ми? Ха! ей-го! Идъ Юно, да та отървж! ей-ма, идж, идж!